వారం వారం కథాప్రభ

కారు ఏసిపి పురుషోత్తమరావు ఇంటి ముందు ఆగింది.

కారాగిన శబ్దానికి మిసెస్ పురుషోత్తమరావు తొంగి చూసి, లోపలి కెళ్లింది.

నేను గేటు తీసుకుని లోపలికి వెడుతుండగా పురుషోత్తమరావు ఎదురొచ్చాడు - "హల్లో ప్రసాద రావుజీ! కమాన్... కమాన్."

ఆయన యూనిఫారం చూసి అడిగాను-"ఆఫీసుకు బయల్దేరి నట్టున్నారు?"

"పి.ఎమ్. వస్తున్నారుగా! సెక్యూరిటీ విషయమై డి.ఐ.జి.తో మీటింగ్ ఉంది."

లోపలికి వెళ్లి కుర్చీలో కూర్చుంటూ ఉంటే, మిసెస్ పురుషోత్తమరావు "నమస్కారం అన్నయ్యగారూ!" చేతులు జోడించింది.

పలకరింపులూ, పరస్పర క్షేమసమాచారా లయ్యాక వచ్చిన విషయం చెప్పాను. "జర్నలిస్ట్ కాలనీలో సొంత ఇల్లు కట్టుకోబోతున్నాను. రేపే భూమి పూజ. మీరిద్దరూ తప్పక రావాలి." ఆహ్వానాన్ని అందించాను.

"తప్పకుండా వస్తాం" చెప్పారాయన.

ఆ కుర్రాడి స్నేహితుడు

జంధ్యం వెంకటేష్ బాబు

మరి కాసేపు మాట్లాడాక "వస్తాను" అంటూ పైకి లేచాను.

బయటకి వస్తుంటే వారిద్దరూ నా వెంటే గేటు వరకూ వచ్చారు. గేటు తీస్తుండగా, వీధిలోనుండి వస్తూ కనిపించాడు ఇరవై ఏళ్ల కుర్రాడు. ఎప్పుడో ఒకసారి చూశాను. పురుషోత్తమరావు గారి అబ్బాయి అని తెలుసు గాని, ఏం చేస్తుంటాడో మాత్రం తెలియదు. బహుశా ఇంకా స్టూడెంటేనేమో అనుకుంటున్నాను.

పలకరింపుగా నవ్వాను. బదులుగా నవ్వాడో, లేదో తెలియదు. పెదాలు మాత్రం వెడల్పు చేశాడు. దాన్నే నవ్వంటారేమో నేను చెప్పలేను.

నా కారు డోర్ తెరిచి బ్యాక్ సీట్లో కూర్చున్నాక, ఆ ముగ్గుర్నీ చూస్తూ చేయి ఊపాను - "బై".

డ్రైవర్ వీరాస్వామి కారు ముందుకు పోనిచ్చాడు.

వీధి మలుపు తిరుగుతుండగా, వ్యూ మిర్రర్‌లోనుండి నా వైపు చూస్తూ వీరాస్వామి నన్నడిగాడు-"అయ్యగారూ! ఆ కుర్రాణ్ణి చూశారా?'

"ఏ కుర్రాడు?"

"ఇప్పుడు మీకు ఎదురువచ్చాడే ... పురుషోత్తమరావు గారబ్బాయి."

"ఆఁ... చూశాను?" అన్నాక "ఏం?" అడిగాను.

"ధర్మం కడుపున అధర్మం పుట్టిందయ్యా! ఆ సారు పోలీసాఫీసరుగా ఎంత మంచి పేరు సంపాదించారో, ఆయన బిడ్డగా ఈ కుర్రాడు అంత చెడ్డపేరు ఆయనకి తెచ్చిపెడుతున్నాడు."

ఉలిక్కిపడ్డాను. "అంటే" అడిగాను అనుమానంగా.

"ఈ మధ్యనే కదా ఈ కుర్రాడు ఓ అమ్మాయిని రేప్ చేసింది."

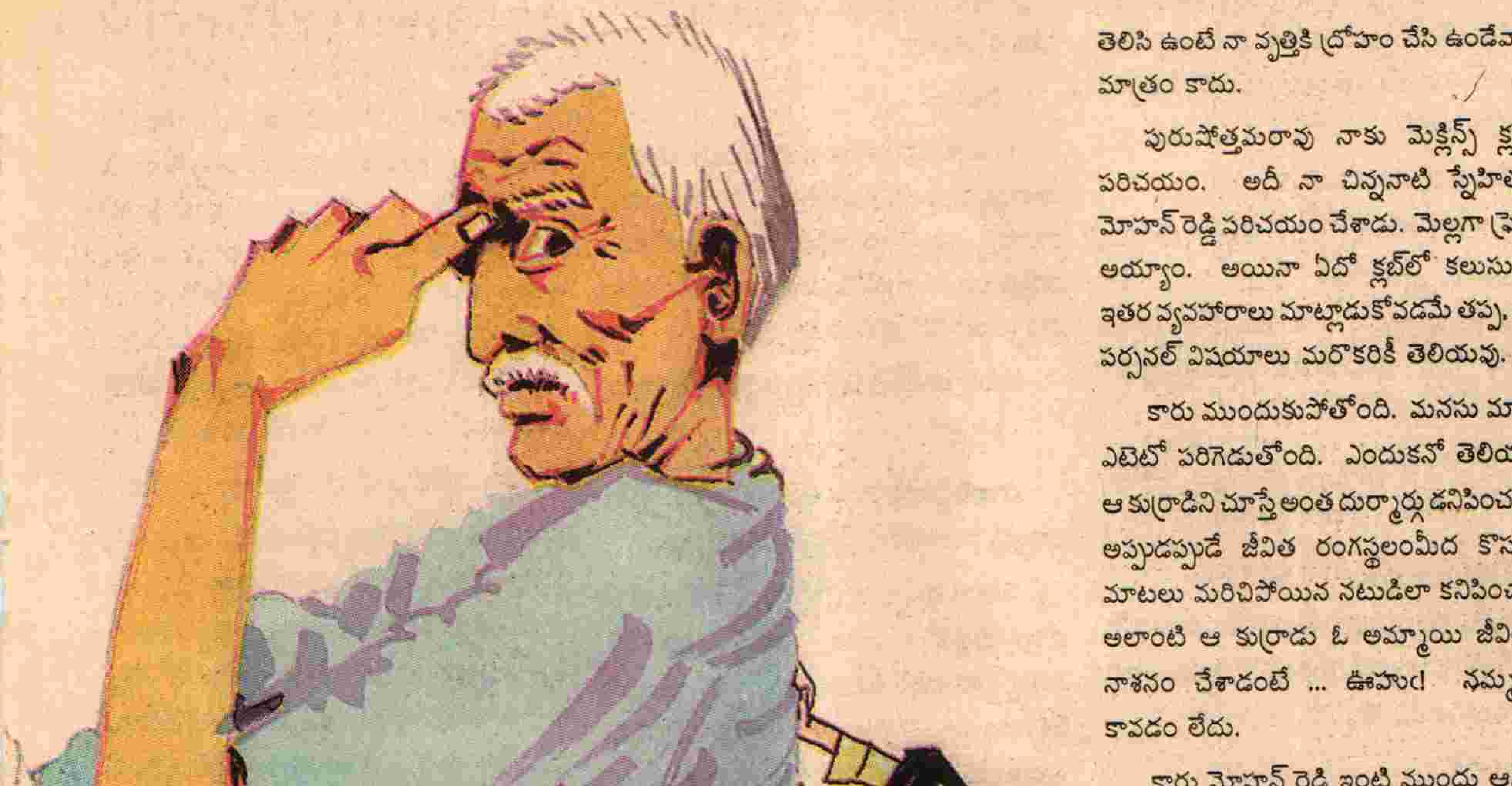

ఒక్కసారిగా సీట్లో ముందుకు వాలాను. "నువ్వు ... నువ్వనేది ఈ కుర్రాడి గురించేనా?" నమ్మలేకపోతున్నాను.

"అవునయ్యా!"

"ఈ కుర్రాడు నీకు తెలుసా?"

"తెలుసా అంటే... రేప్ చేయబడ్డ అమ్మాయిది మా కాలనీయే. పెద్దగా డబ్బున్నోళ్ళు కాకపోయినా, ఆ అమ్మాయి చాలా అందంగా ఉంటుంది. అందమైన అమ్మాయి కదా, కాలేజీలో చాలా మంది కుర్రాళ్లు వెంటబడ్డారట. ఇంతలో ఎలా పడిందో తెలియదు గానీ, ఈ కుర్రాడితో ప్రేమలో పడిందట..."

"ప్రేమించిన అమ్మాయిని రేప్ చేయడమేమిటి?" మధ్యలోనే కట్ చేస్తూ అడిగాను.

"అదే కదయ్యా దుర్మార్గం! ఎంత నీచుడు కాకపోతే అంత పాపిష్టి పని చేస్తాడు. ఆ అమ్మాయి తరుపోళ్లు గొడవ చేయాలనుకున్నారు. కానీ ఈయన పోలీసాఫీసర్ కదా! భయపడ్డారు. ఈయన చేతిలో అధికారం ఉంది కాబట్టి కేసు బయటకు రాకుండా మాఫీ చేసేశాడు...." అని ఆగి ఆరుక్షణాల తర్వాత అన్నాడు. "ఈ విషయం మీకూ తెలిసి ఉంటుందనుకుంటున్నానయ్యా." ఆ మాటలో కొంత శ్లేష ఉంది. అవును మరి! పత్రికా సంపాదకుణ్ణి, వార్తా ప్రపంచంలో బ్రతుకుతున్న వాడిని! ఈ వార్త తెలుసుకుని ఉండాలి. కానీ నిజంగా నాకు తెలియదు. అప్పుడే తెలిసి ఉంటే నా వృత్తికి ద్రోహం చేసి ఉండేవాడిని మాత్రం కాదు.

పురుషోత్తమరావు నాకు మెక్లిన్స్ క్లబ్‌లో పరిచయం. అదీ నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు మోహన్ రెడ్డి పరిచయం చేశాడు. మెల్లగా ఫ్రెండ్స్ అయ్యాం. అయినా ఏదో క్లబ్‌లో కలుసుకుని, ఇతర వ్యవహారాలు మాట్లాడుకోవడమే తప్ప, ఒకరి పర్సనల్ విషయాలు మరొకరికీ తెలియవు.

కారు ముందుకుపోతోంది. మనసు మాత్రం ఎటెటో పరిగెడుతోంది. ఎందుకనో తెలియదు, ఆ కుర్రాడిని చూస్తే అంత దుర్మార్గు డనిపించలేదు. అప్పుడప్పుడే జీవిత రంగస్థలంమీద కొస్తూ - మాటలు మరిచిపోయిన నటుడిలా కనిపించాడు. అలాంటి ఆ కుర్రాడు ఓ అమ్మాయి జీవితాన్ని నాశనం చేశాడంటే ... ఊహుఁ! నమ్మబుద్ధి కావడం లేదు.

కారు మోహన్ రెడ్డి ఇంటి ముందు ఆగింది. గేటు తీసుకుని లోపలికి నడవబోతూ అటు చూశాను. నేనెప్పుడు ఆ ఇంటికొచ్చినా కనిపించే దృశ్యమే అది. ముందున్న లాన్‌లో కూర్చుని నవ్వుకుంటున్న లింగారెడ్డి, రాజారెడ్డి కనిపించారు. తాతా మనుమడు ఎప్పుడూ కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూనే ఉంటారు.

"నమస్తే అంకుల్!" నన్ను చూసి పైకి లేస్తూ అన్నాడు రాజారెడ్డి.

"బాగున్నావా రాజా!"

అప్పుడే మోహన్‌రెడ్డి బయటకొస్తూ నన్ను చూసి, "హాయ్ ప్రసాద్! రావోయ్ రా... " అంటూ లాన్ వైపు నడిచాడు.

మేమూ వారిద్దరి ప్రక్కనే కూర్చున్నాం.

"ఏమిటి విశేషం?"

వచ్చిన విషయం వాడికి చెప్పాను.

"జర్నలిస్టుల పని మేలోయ్. గవర్నమెంట్

తక్కువ రేటు కిచ్చే స్థలాల్లో ఇళ్లు కట్టుకుంటున్నారు. మా లెక్చరర్స్ ఉన్నారు. దేనికి? మా వాళ్లు కూడా 'లెక్చరర్స్ కాలనీ' అంటూ ఒకటి ఏర్పాటు చేసుకోవచ్చుగా!"

నేను నవ్వి ఊరుకున్నాను.

మేమేదో లోకాభి రామాయణం మాట్లడు కుంటుంటే, తాతగారితో పాటు మనుమడూ కాసేపు కూర్చున్నాడు. ఐదు నిమిషాల తర్వాత పైకి లేచి "డాడీ! నేను శంకర్ దగ్గరకెళ్తున్నాను" అన్నాడు.

"వెళ్లిరా" అన్నాడు మోహన్‌రెడ్డి. అతడు నాలుగడుగులేశాక "రాజా" పిలిచాడు.

రాజారెడ్డి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"పురుషోత్తమరావు అంకుల్‌కి యస్సయ్ సెలక్షన్స్‌లో ఓ కుర్రాడి గురించి చెప్పాను. అది కాస్త గుర్తుచేశానని చెప్పు".

"అలాగే".

రాజారెడ్డి వెళ్లిపోయిన పదినిముషాలకు లింగారెడ్డి కూడా లోపలికెళ్లిపోయాడు. అప్పటి వరకూ అడగలేక సతమతమవుతున్న నేను, ఇక ఆగలేక అడిగేశాను. "మనవాడికి ఆ శంకర్‌తో స్నేహముందా?"

"స్నేహమా? - వాళ్లిద్దరూ క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్, మనిద్దరిలాగే!"

'శంకర్ ఓ రేపిస్ట్ అన్న విషయం మా వాడికి తెలుసో లేదో తెలుసుకోవాలనుకున్నాను గానీ, అంతకన్నా ముందు రాజాకు ఓ సలహా ఇవ్వాలనిపించింది ....'

అక్కడ్నుంచి వచ్చేశాను.

★ ★ ★

"శంకర్ ఓ అమ్మాయిని రేప్ చేశాడన్న విషయం నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు".

ఆ జవాబు నేనూహించిందే అయినా, సూటిగా రాజారెడ్డి ముఖంలోకి చూశాను. నేనూహించినట్టు రాజారెడ్డి తప్పుచేసిన వాడిలా తలదించుకోలేదు. నిర్మలంగా నా కళ్లలోకే చూస్తున్నాడు. వాస్తవం చెప్పాలంటే నేనే తడబడాల్సి వచ్చింది.

ఆఫీస్ బాయ్ కాఫీ తెచ్చిపెట్టి వెళ్లిపోయాడు.

"తీసుకో".

రాజారెడ్డి కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు. నేను రాస్తున్న సంపాదకీయమ్ ప్రక్కన పెట్టాను.

"రాజా! నువ్వు నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్‌కి కొడుకువి. నాకూ బిడ్డతో సమానం. నిన్ను మందలించే హక్కు నాకుందనే అనుకుంటున్నాను. అందుకే పిలిపించాను ..." క్షణమాగి చెప్పాను .... "చెడు స్నేహాలవల్ల మనిషి చెడిపోయే అవకాశముంది. నీలాంటి మంచికుర్రాడు శంకర్ లాంటి వాడితో స్నేహం చేసి పాడవడం నే నొప్పుకోలేను."

రాజారెడ్డి కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా ఉండి పోయాడు. ఆలోచిస్తున్నా డనుకున్నాను. చాలా సేపటి తర్వాత అతడు నన్నే ఎదురు ప్రశ్నించాడు. "అంకుల్! శంకర్ చెడ్డవాడని మీరు ఎలా నిర్ణయించారు? అతడితో స్నేహం చేస్తే నేను పాడవుతానని ఎందుకనుకుంటున్నారు?"

నాకు కొద్దిగా కోపమొచ్చింది. కానీ తమాయించుకున్నాను. "ఒక ఆడపిల్ల జీవితాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా నాశనం చేసిన వాడు చెడ్డవాడు కాదా?"

"మనిషిని మరో కోణంలో చూడగలగడం చాలా గొప్ప విషయం అంకుల్!"

"ఏమిటా రెండో కోణం?"

"అంకుల్! మనిషికి ఈ ప్రపంచంలోని మానవ సంబంధాల మీద నమ్మకం చచ్చిపోతుంటే, అనుబంధాలూ - ఆప్యాయతలూ ఇంకా మిగిలే ఉన్నాయని వచ్చిన వ్యక్తి - అదంతా ట్రాష్ అని మళ్లీ అతడిని మునుపటి అపనమ్మకాన్నే పెంచు కోమని వెళ్లిపోతే తట్టుకోవడం కష్టం. ఒకసారి మోసపోయిన వ్యక్తి, రెండో సారి కూడా మోసపోతే అతడికి కసి లాంటిది కలగడం సహజం."

"నువ్వనేదేమిటో నా కర్థం గావడం లేదు."

"రమ్య శంకర్‌వెంట పడింది. 'నీవే నా ప్రాణం, నీవే నా జీవితం' అంది. అప్పటి వరకూ ప్రేమ ఒక ట్రాష్, అభిమానం అనురాగం అంతా ఒక బూటకం అని నమ్మకం పెంచుకుంటున్న శంకర్‌లో కొత్త భావాలు చిగురించాయి. అయితే అంతలో ఆమెకు 'మంత్రికొడుకు' దొరికేసరికి, పోలీసాఫీసర్ కొడుకుని వదిలేసింది...."

"అయితే మాత్రం ఆ అమ్మాయిని రేప్ చేసేయడమేనా?" నేను మరో ప్రశ్న కన్వీనియంట్‌గా వదిలేశానని నాకు అర్థమవుతూనే ఉంది. అది శంకర్‌లో 'ప్రేమ, అభిమానం, ఆప్యాయతల' పట్ల అలాంటి భావం ఎందుకు కలిగింది? అది అడగలేదు. నేనడిగిన ప్రశ్నకు మాత్రం రాజా జవాబు చెప్పాడు.

"అది చాలా తప్పు అంకుల్. చాలా ఘోరమయిన నేరం. అలాంటి నేరం చేసిన వాడిని ఉరి తీసినా తప్పులేదు. శంకర్ కూడా ఇదే అంటున్నాడు. 'తన నేరానికి తనను ఉరి తీసేసి ఉంటే ఎంత బాగుణ్ణో కదా' అంటాడు. కేస్

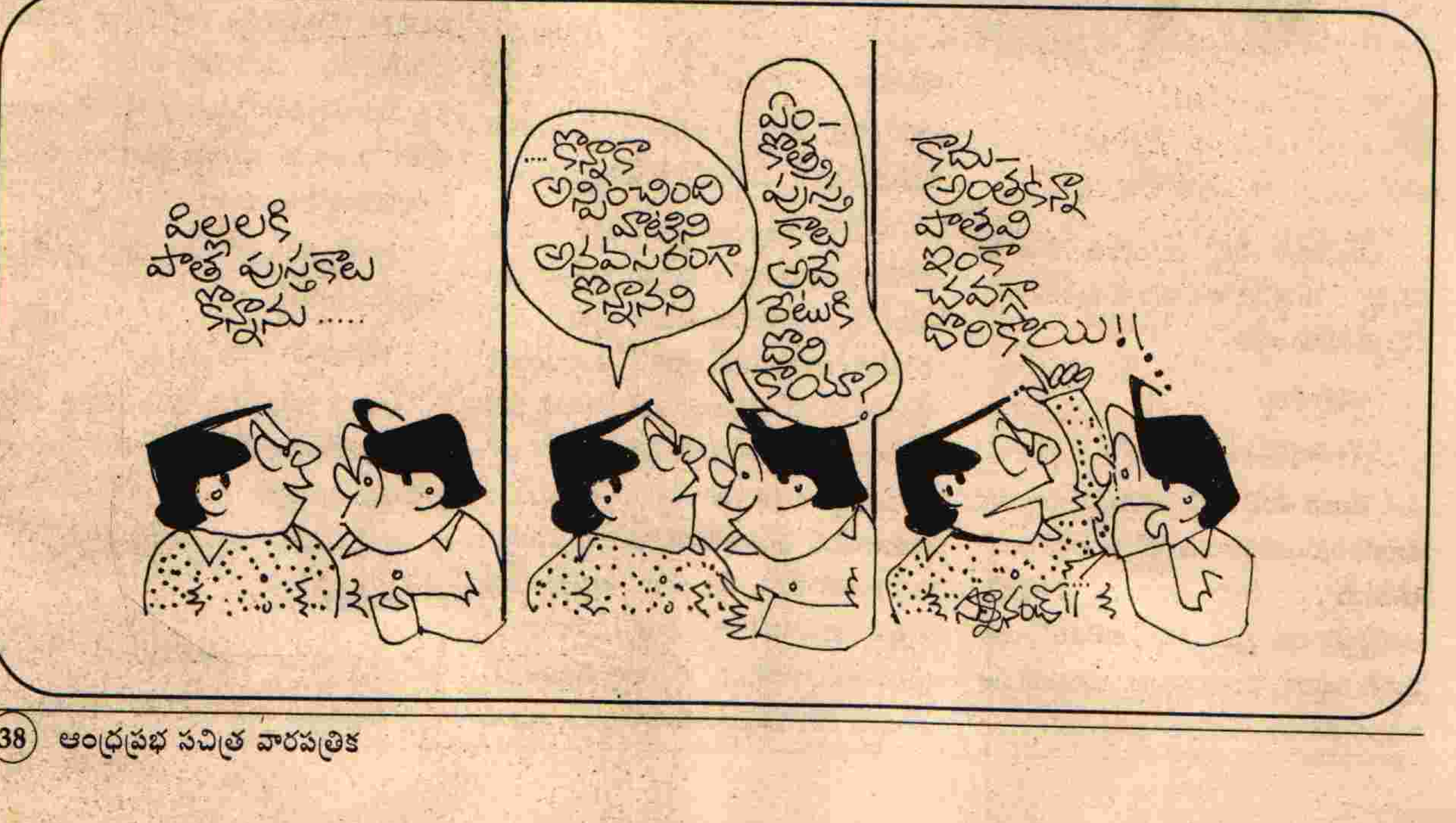

నుండి తప్పించినందుకు అతడికి తండ్రి మీద చాలా కోపంగా ఉంది".

నేను కొద్దిగా కన్‌ఫ్యూజ్ అయ్యాను. శంకర్ కేరెక్టర్ ఇంటరెస్టింగ్‌గా అనిపించింది. అయితే అర్థం కావడం లేదు.

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు" అడిగాను.

"ఒకనాటి ఫస్ట్‌క్లాస్ స్టూడెంట్, బుద్ధిమంతుడనిపించుకున్న శంకర్, అలా రేపిస్ట్‌గా ఎందుకు మారిపోయాడో తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నారా అంకుల్?"

నిలువునా తలాడించాను.

అతడు కొద్ది క్షణాల తర్వాత పెదవి విప్పాడు. "వినండి అంకుల్! మీరు పత్రికా సంపాదకులు కదా, ఈ విషయం గురించి కాస్త లోతుగానే ఆలోచించగల రనుకుంటాను. ఒక తరం చేసే తప్పు - మరో తరాన్ని ఎలా ప్రభావితం చేస్తుందో తెలుసుకోండి అంకుల్ ..." అతడి కంఠం మంద్రస్థాయిలో పలకసాగింది.

".... అంకుల్! శంకర్ నాకు కాలేజీలో పరిచయం. అతడు ఫస్ట్‌క్లాస్ స్టూడెంట్ ప్లస్ చాలా సున్నితమైన మనస్తత్వం కలవాడని తెలిసి నేను అతడితో స్నేహం చేశాను. నేను వారింటికి వెడుతూ ఉండేవాడిని కూడా. అక్కడే నేను గమనించాను-కాలేజీలో శంకర్‌కి నేను స్నేహితుడిని; మరి ఇంట్లో అతడి తాతయ్యే అతడికి స్నేహితుడు. నేనూ, మా తాతయ్యా ఉన్నట్టే శంకర్‌కి తన తాతయ్యతో చక్కని అనుబంధం ఉండేది. అంకుల్ ఎప్పుడూ డ్యూటీలో బిజీ. ఆంటీ మహిళా మండలుల్లో తీరికలేని పనిలో మునిగి ఉండేది. అమ్మానాన్నల ఆప్యాయత కరువయిన శంకర్‌కి ఆ తాతయ్యే తోడు .... ఆ తాతయ్య కథలు చెప్పేవాడు, తప్పుచేస్తే మందలించే వాడు ....అంకుల్! మీకు తెలుసో లేదో ఒక కుర్రాడు తన తండ్రితో ఆడుకోలేడు. తల్లితో మనసులోని మాట చెప్పుకోలేడు. మా లాంటి కుర్రాళ్లకి అమ్మానాన్నల దగ్గర లేని చనువు తాతయ్య, బామ్మల దగ్గరుంటుంది. వృద్ధాప్యం వచ్చిన మనిషి చిన్నపిల్లాడవుతాడు. చిన్న పిల్లలలో కలిసిపోతాడు. ఆ ఇంట్లోని పిల్లలకు మంచి స్నేహితుడవుతాడు ... ఆ మంచి స్నేహితుడిని తన తల్లి దండ్రులు స్వార్థం మితిమీరి, ఆ కుర్రాడి నుండి దూరం చేస్తే ... ఏమవుతుందో తెలుసా అంకుల్? ... ఆ కుర్రాడి ప్రపంచం ఒంటరి దవుతుంది".

"శంకర్ తాతయ్య ఏమయిపోయాడు?" అప్పటికే నేను టేబుల్ మీదకు ఒరిగి పోయి ఉన్నాను. నిజంగా ... నిజంగానే శంకర్ కథ నేను ఊహించని మలుపు తిరుగుతున్నట్టనిపించింది.

"ముసలాడు ఇంట్లో ఎందుకని ఆంటీ పోరు పెట్టడంతో, అంకుల్ ఆయన్ను హోమ్ ఫర్ ఏజ్డ్‌లో చేర్పించారు ...."

ఎవరో కొరడా తీసుకుని నన్ను ఛెళ్లున కొట్టినట్టనిపించింది.

నా ఫీలింగ్స్ పట్టించుకోకుండానే రాజారెడ్డి చెప్పుకుంటూపోతున్నాడు. ".... తాతయ్య దూరమయ్యాక శంకర్ నాతో ఎన్నోసార్లు వైరాగ్యంగా మాట్లాడాడు. 'రాజా! మా తాతయ్య డాడీని ఎంతో కష్టపడి చదివించాడట. కష్టపడి పెంచిన తండ్రిని కన్నకొడుకు స్వార్థంతో దూరం చేయడం చూస్తుంటే నా కీ మానవ సంబంధాల మీదే నమ్మకం పోతోంది! ఎవరు మనవాళ్లు ... ఎవరు పరాయివాళ్లు ... ఈ అనుబంధాలన్నీ బూటకం కదూ?' ... అనేవాడు. ఆ ముసలాయన అక్కడే చనిపోయాక శంకర్ పూర్తిగా మారిపోయాడు. కన్నవాళ్లని కన్నబిడ్డలే చూడని ఆ తరం మనుష్యలను చూస్తుంటే, ఈ తరంలోని శంకర్‌కి ఇన్‌సెక్యూరిటీ ఫీలింగ్ మాత్రమే కాదు ..... ఒక రకమయిన పెర్వర్షన్ మొదలయింది. ఎవర్నీ నమ్మలేని స్థితి .... ఆ స్థితిలో 'నన్ను నమ్ము' అంటూ రమ్య రావడం, మరో సారి మోసగించబడటం అతడ్ని క్రిమినల్‌గా మార్చింది. అతడు క్రిమినలే కావచ్చుగానీ అంకుల్! నాకు మాత్రం అతడిలో ఇప్పటికీ ఆ పాత శంకరే కనిపిస్తాడు..."

నేను కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా ఉండి పోవడంతో "నేను వెళ్లొచ్చా అంకుల్!" పైకి లేచాడు రాజారెడ్డి.

నేను నిశ్శబ్దంగా తలాడించాను. అదే సమయంలో నా ముఖంలోని ఫీలింగ్స్ అతడు చూడకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.

రాజారెడ్డి వెళ్లిపోయిన పది నిముషాల తర్వాత ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు కుర్చీలోనుండి పైకి లేచాను.

కారెక్కాక వీరాస్వామికి చెప్పాను- "ముషీరాబాద్‌లోని హోమ్ ఫర్ ఏజ్డ్‌కి పోనివ్వు."

పావుగంట తర్వాత కారు ఆ చోట ఆగింది. కో-ఇన్సిడెన్సేమో తెలియదు, జైలు ప్రక్కనే ఉందా 'హోమ్ ఫర్ ఏజ్డ్'! నేరాలు చేసిన వారు ఆ జైల్లో ఉంటే, బిడ్డల్ని కనడం అనే పాపం చేసినవారు ఈ చోట ఉంటారు.
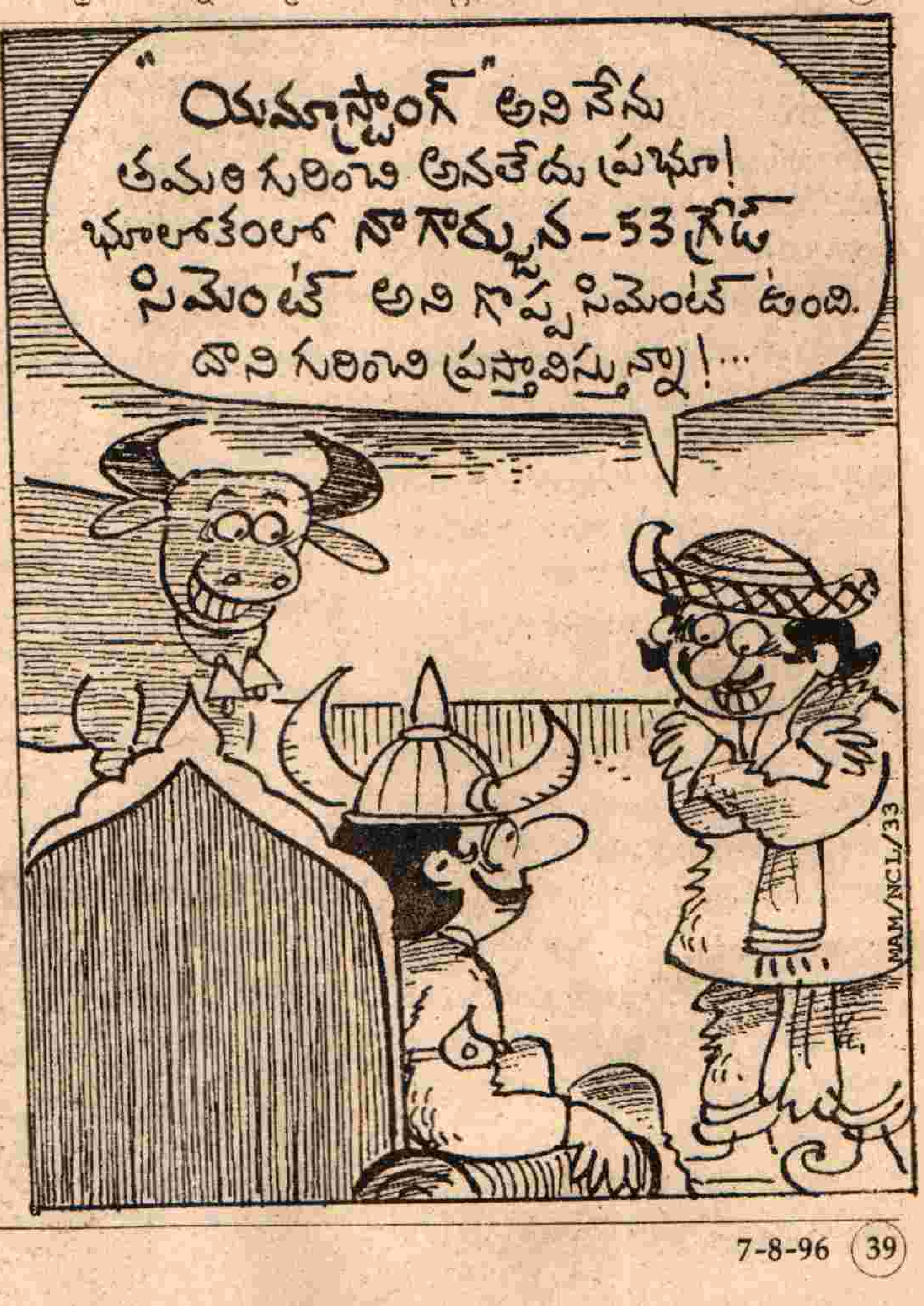
ఆ గేటు దాటి లోపలికెళుతూ నేననుకున్నాను 'రమేష్ మరో శంకర్ కావటం నేను భరించలేను వాడి మంచి స్నేహితుడ్ని వాడి కిచ్చేస్తాను. నా శ్రీమతి ఎదిరించినా సరే, మా నాన్నను నేను తీసుకెళ్లిపోతాను!